

Rose in Chains

Briony vond het vreemd dat ze niets voelde toen haar broer stierf. Het kraken van de grens die langzaam oploste, trilde door tot in haar borst. De rots schuurde onder haar vingers terwijl ze zich vastklampte aan de balustrade en uitkeek over wat er nog over was van Evermore. Maar ze voelde niets in haar ziel toen Rory stierf.

Als zijn tweelingzus had ze vaak aan de draad getrokken die tussen hen liep – als hij gewond was of als hij hulp nodig had. Nu reikte ze opnieuw naar die draad, op zoek naar de ader van de magie in haar borst die alleen voor Rory was bestemd. Kille stilte was het enige antwoord. Ze had, besepte ze nu, ook geen voorgevoel gehad toen haar vader vier jaar geleden was omgekomen. En haar moeder was al dood geweest toen ze Briony uit haar sneden.

Maar toen een eindje verderop het stof als een wolk op een zomermiddag opsteeg en de kalmte rond haar en Cordelia omsloeg in een donderende chaos, wist ze dat Rory dood was.

Zijn beschermingsgrens rond het kasteel was gevallen.

Hij was dood.

En toch scheurde haar ziel niet in tweeën.

Ze keek toe hoe de maan zich losmaakte van de zon. De zonsverduistering eindigde net zo abrupt als ze was begonnen.

Wat vreemd, dacht ze verdoofd.

‘Nee...’ fluisterde Cordelia.

Briony keek opzij en zag dat haar vriendin haar bleke, bijna doorzichtige vingertoppen tegen haar lippen hield. De wind blies Cordelia's kastanjebruine haar voor haar ogen, alsof hij haar de aanblik wilde besparen. Aan de andere kant van Cordelia liep Anna in een roes naar de rand van het balkon, haar mond open. Zonlicht weerkaatste op het paarse rozenwapen op haar harnas.

Briony richtte haar blik weer op de wolk van stof en as die hoger en hoger oprees en de dans van de maan en de zon aan het zicht onttrok. Links van haar zag ze de weerspiegeling in het meer. De laatste draak sloeg met haar spichtige vleugels en vloog weg. Weg van de chaos van mensen op het slagveld, terug naar het noorden.

'Blijf hier,' riep Anna terwijl ze naar de balkontrap rende. Toen draaide ze zich om en bedacht zich. 'Nee... ga naar binnen. Zoek een veilige plek en wacht.'

Briony staarde haar aan. Cordelia smoorde een snik.

Anna keek om en Briony zag dat haar lijfwacht razendsnel alle opties afwoog. Anna hoorde aan haar zijde te blijven; ze had Briony als baby vastgehouden en ze had haar vader beloofd haar leven te geven voor dat van Briony.

Nog voor Briony het kon bevatten, schoot Anna de trap af.

Ze draaide zich weer naar de stofwolk en vroeg zich af of die delen van haar broer bevatte. Haar broer, die een einde aan deze oorlog had moeten maken. Haar broer, over wie een profetie was uitgesproken.

Ze hapte naar adem, alsof het besef van de mislukte profetie haar wakker schudde.

Rory was er niet meer.

Haar ogen liepen vol tranen terwijl ze schokkerig ademhaalde. Ze stelde zich voor hoe het aan het front zou zijn. Duizend soldaten die zich realiseerden dat hun langgekoesterde hoop, hun dubbele erfgenaam, toch maar een gewone man bleek te zijn.

Ze schudde haar mantel van zich af; die zou haar alleen maar hinderen als ze moest vluchten. Haar slippers en geplooid zijden

jurk evenzeer, maar ze had geen tijd om zich om te kleden.

Ze stond met één voet op de trap toen Cordelia haar pols greep en haar terugtrok. 'Waar ga je heen?' vroeg ze paniekerig. 'We moeten ons verstoppen!'

Briony sloot haar hand om die van haar vriendin. 'Als we ons verstoppen, blijven we als laatste over.'

Cordelia's blauwe ogen werden groot. Zodra haar greep verslapte, draaide Briony zich om en rende de trap af, de lichte voetstappen van haar vriendin vlak achter haar.

Briony zat aan haar bureau in haar slaapkamer en staarde naar de stoom die als dansende vlammen uit haar theekopje omhoog kringelde. Met een afwezig gebaar van haar vingers stelde ze zich haar favoriete wilg voor aan de rand van het meer. Ze keek hoe de stoom haar opdracht uitvoerde, omhoog rees om een stam te vormen en neerdwarrelde in honderden rietachtige takken die het water kusten. Soms was het makkelijker om even iets onbelangrijks te doen als ze de spreuk niet kon vinden die ze nodig had om de wereld weer in orde te maken. De stoom uit haar kopje vormde een mooi beeld, zelfs als het beeld buiten de kasteelmuren niet zo mooi was.

Ze greep de zoemende draad van magie tussen haar ogen. De doorzichtige nevel van de hete thee waaierde uit en toonde het meer ernaast. Haar geest vulde het beeld aan met het silhouet van een jongen met een lenig lichaam, zittend aan de voet van de boom. Ze had net het boek in zijn handen getoverd toen de deur van haar slaapkamer openging. Ze schrok en de wilg verdween. De stoom kringelde weer als normaal.

Betrapt draaide ze zich om. In haar deuropening stond Rory.

‘Is het al tijd?’ vroeg ze terwijl ze op de klok keek.

‘Nee, ik kom gewoon... even langs.’

Ze trok een gezicht. ‘Niet doen.’

‘Wat niet?’

‘Afscheid nemen.’

‘Oké, dat zal ik niet doen.’

‘Goed.’

Hij glimlachte licht. Als tweeling hadden ze dezelfde mond, dezelfde bruine ogen en hetzelfde kastanjebruine haar. Rory’s neus was breder, zoals die van hun vader, en haar haar was golvend, zoals dat van hun moeder. Maar de verschillen in hun uiterlijk waren subtiel.

Rory haakte zijn duimen in de broek die hij speciaal voor de strijd op maat had laten maken. ‘Ik kom je waarschuwen dat Didion afscheid wil nemen. En waarschijnlijk wil hij meer zeggen dan alleen gedag zeggen...’

Ze kreunde en liet haar hoofd achterovervallen. Ze keek naar het hoge plafond. ‘Dit is jouw schuld. Als jij Cordelia niet ten huwelijk had gevraagd, was Didion nooit op deze ideeën gekomen.’

Rory plofte op haar bed. ‘Ik denk dat hij het idee kreeg toen jij besloot om ’s nachts met hem te gaan wandelen.’

Ze haalde kort adem. ‘Wie heeft je dat verteld? Dat is een jaar geleden en we hebben alleen gewandeld.’

Hij keek haar strak aan. ‘Kon je geen beter tijdstip vinden voor een wandeling?’

Ze beet op haar lip. ‘Oké, misschien hebben we iets meer gedaan...’

Hij bedekte zijn oren. ‘Stop.’

‘Maar ik zweer je dat mijn onschuld nog intact is.’

Hij rolde op zijn rug en kneep zijn ogen dicht. ‘Stop alsjeblieft met praten. Ik smeeek het je.’

Lachend liet ze zich op de andere kant van het bed vallen. ‘Is er nog iemand anders die afscheid wil nemen? Andere vrijers waar ik van moet weten?’ Ze schikte haar zwierige zomerrok om haar benen.

Rory glimlachte, maar toen zakten zijn mondhoeken. ‘Ik weet

het niet. Zijn die er?' vroeg hij zacht.

Haar adem stokte. 'Wat bedoel je?'

Zijn ogen flitsten zoekend heen en weer tussen die van haar. 'Als het Didion niet is, wie heeft dan wel je aandacht?'

'Niemand.' Haar stem klonk hoog en gehaast. 'Het is... het is óórlog, Rory, voor het geval dat je dat nog niet had opgemerkt. Wie heeft daar nou tijd voor?'

'Nou, sommigen vinden daar vrij gemakkelijk tijd voor. Hoe dan ook, na vandaag kan alles anders zijn.'

Hij ging rechtop zitten en ze keek naar zijn vingers die met het lange leren koord speelden dat hij meestal onder zijn shirt droeg. De zilveren hanger aan het uiteinde was van hun moeder geweest.

Rory was altijd zo bescheiden als de mogelijkheid van een overwinning ter sprake kwam. Alsof hij niet degene was die volgens de profetie zou zegevieren. Alsof hij het zelf niet helemaal geloofde.

'Ja. Vandaag kan alles veranderen.' Ze boog zich over het bed en pakte zijn hand. 'Wil je het nog eens doornemen?'

Hij keek naar haar op en knikte. Zo zou het altijd gaan tussen hen, besepte ze.

Op hun eerste schooldag had haar vader haar gevraagd om op Rory te letten. Ze had niet begrepen waarom ze voor haar zestienjarige tweelingbroer moest zorgen. Moest hij niet juist op haar passen?

'Hij kan moeite hebben met vakken waarin jij uitblinkt,' had vader gezegd. 'Het zou fijn zijn als de Bomardi-kinderen niet zouden zien dat de toekomstige koning van Evermore door zijn zus wordt overtroffen.'

Ze had het nog steeds niet begrepen, totdat de resultaten van de eerste examens binnenkwamen en haar vader haar vroeg om hele opdrachten met Rory te ruilen. Uren en uren werk die ze in de vijf jaar daarna deed, gingen vaak naar haar broer, terwijl zij zich moest zien te redden met de restjes. Dat had ze haar vader nooit vergeven. Zelfs niet toen hij stierf.

Ze haalde diep adem en bewoog haar vingers naar haar handpalm, waarmee ze een klein flesje gevuld met water in haar hand opriep. Ze hield het voor Rory.

‘Dit is water uit het meer. Het is hetzelfde water als in de waterput van het kasteel en de put van de Eversun-school.’

Ze slikte toen ze dacht aan de duizenden Eversun-families die aan de overkant van het meer in de school hun toevlucht hadden gezocht, wachtend tot de oorlog voorbij zou zijn.

‘Wanneer je de bescherming uitspreekt, giet dit dan over je handen en laat de laatste druppel op je tong vallen. Het meer, kasteel Claremore en de school zullen allemaal onder één schild vallen dat met jou verbonden is.’

Hij nam het van haar aan en knikte. ‘Generaal Meers is overigens geen fan van dit plan.’

‘Hij begrijpt het niet,’ zei ze. ‘Hij is geen Rosewood.’

Hun Rosewood-bloedlijn was goed in beschermingsmagie: schilden, barrières en beschermingsspreuken. Volgens hun vader was dat een van de belangrijkste redenen dat ze voorbestemd waren om te regeren. Hij, hun grootvader en alle mannen vóór hen waren gevierde heersers in vredestijd. Rory was de eerste Rosewood in meer dan vijfhonderd jaar die oorlog meemaakte.

‘De generaal hecht waarde aan offensieve magie. Dat is zijn werk,’ vervolgde ze. ‘Maar het is jouw taak als koning én als Rosewood om ons volk te beschermen.’

‘Wat daar nog van over is.’ De uitputting was duidelijk hoorbaar in zijn stem.

In de afgelopen vier jaar van oorlog waren ze verder en verder naar het zuiden verdreven, waarbij ze terrein en mensen hadden verloren. Het was niet het land waar Bomard werkelijk op uit was. En het waren ook niet de gevangenen die ze onderweg meenamen, al was dat een bonus voor de machtsbeluste Bomardi. Het ging hen om Rory. Om het einde van de dubbele erfgenaam.

Briony legde haar hand op de zijne. ‘Het zal snel voorbij zijn. Vandaag is de dag.’

‘Wat als dat niet zo is?’ De woorden tuimelden uit zijn mond en hij keek haar smekend aan.

‘Het is zo.’ Haar stem klonk zekerder dan ze zich voelde. Ze glimlachte geruststellend. ‘De zonsverduistering, iedereen weet dat het vandaag is. Wanneer de zon ’s nachts schijnt, zal hij die een einde maakt aan de oorlog –’

Hij trok zijn hand weg. ‘Ik hoef de profetie niet te horen. Zeshonderd jaar oude onzin.’

Hij stond op en liep naar het raam bij haar schrijftafel en leunde op de vensterbank, als een kind dat liever buiten wilde spelen. Ze streek met haar vingers over het dekbed en dacht aan de oude profetie die Rory al vier jaar achtervolgde.

Wanneer de zon ’s nachts schijnt, zal hij die een einde maakt aan de oorlog op dit land zegevieren. Hij zal tweemaal erfgenaam zijn en de rechtmatige heerser over het continent.

De profetie was meer dan vijfhonderd jaar oud. Toen ze niet was uitgekomen aan het einde van de Moreland-burgeroorlog, die het continent in Evermore en Bomard had verdeeld, waren velen haar vergeten. Maar toen vier jaar geleden het nieuwe conflict uitbrak, begon iedereen zich af te vragen of Rory degene was die in de profetie werd bedoeld.

Haar blik gleed naar de papieren en correspondentie op haar bureau: de brieven die ze had ontvangen van de landen overzee, waarin stond dat ze geen hulp konden sturen, maar de Rosewoods en hun hofhouding wel welkom zouden heten in een toevluchtsoord; de krantenpagina die dagelijks werd bijgewerkt met nieuws uit het rijk; de overwinningsspeech die ze voor Rory had geschreven; en de kaarten met de locaties van alle schuilplaatsen in Eversun.

Ze schraapte haar keel. ‘Je moet haar doden,’ zei ze zacht. ‘Het moet stoppen. Helemaal.’

Ze had Mallows naam niet eens genoemd en toch stak er een koude wind op in haar borst.

Rory perste zijn lippen op elkaar. 'Ik weet het.'
'Je moet Hartstop gebruiken als niets anders werkt...'
'Ik weet het, Briony,' zei hij scherp. Toen snoof hij. 'Sorry. Ik...
ik zal het doen. Generaal Meers en ik hebben geoefend op...' Zijn
stem stierf weg.

Ze wilde niet weten welke kleine dieren of vogels de laatste tijd
rond Claremore waren verdwenen.

Hartstop was verboden in Evermore. Van alle hartmagie eiste
Hartstop, het samenpersen van het hart in de borst van zijn drager,
de zwaarste tol van een magiër. De eerste keer dat een mensenleven
werd genomen, scheurde het eigen hart, en elke volgende moord
sneed dieper en dieper. Rory had deze complexe magie helemaal
vanaf de basis moeten leren, omdat alleen Bomardi hartmagie ge-
bruikten. Net zoals alleen Eversuns geestmagie gebruikten.

Veronika Mallow had die kloof tussen de twee landen uitge-
buit. Onder haar invloed was Bomard geradicaliseerd; men was
gaan geloven dat de geestmagie van de Eversuns niets meer was
dan geestelijke manipulatie, in plaats van wat het werkelijk was:
een andere bron om magie uit te putten. Er waren ook verschillen
tussen de disciplines: bepaalde spreuken uit de geestmagie kon-
den nooit door een hartmagiër worden beheerst, en omgekeerd.
Maar het wezenlijke verschil lag in de bron van de kracht. Magie
uit de geest putte het lichaam niet uit, terwijl magie uit het hart
een grotere fysieke tol eiste. Hartmagiërs waren altijd afhankelijk
geweest van dierlijke metgezellen om hun kracht te behouden bij
langdurig gebruik van magie.

Of erger.

Onder Mallows invloed waren sommige Bomardi nog een stap
verdergegaan. Waarom een dier gebruiken als je ook een mens kon
gebruiken? Het hart van een andere magiër kon je veel meer kracht
geven dan dat van een dier, en het creëren van een band, een hart-
bronband, zorgde ervoor dat je eigen hart niet uitgeput raakte.

Buiten klonk gekrijs. In gespannen stilte volgden Briony en

Rory hoe Mallows metgezel met zijn zwarte vleugels door de lucht sloeg. De laatste draak in de bekende wereld, een schepsel wiens naam in de loop van de tijd verloren was gegaan, cirkelde al rond sinds zonsopgang.

Er waren momenten waarop Briony het de Bomardi niet kwalijk nam dat ze Mallow volgden. Zij had zelf net zo goed haar vertrouwen kunnen stellen in een magiër die een band met de laatste draak kon aangaan. Om nog maar te zwijgen van de onvoorstelbare kracht die Mallow uit die band putte: de kracht van magie en de toegang tot vermogens die een hartmagiër nooit zou kunnen verkrijgen van een gewoon dier, of zelfs van een hartbron. Verbonden met de draak kon Mallow twee keer zo lang leven, net als de laatste magiër die zo'n band was aangegaan. De Drakenheer, zoals hij in de geschiedenisboeken werd genoemd, had meer dan honderdvijftig jaar geleefd.

En het was niet alleen een lang leven dat Mallow aan die band te danken had. Het was algemeen bekend dat ze met de magie van de draak gedachten kon lezen, een vaardigheid die tot dan toe alleen was weggelegd voor de meest ervaren geestmagiërs.

Ze volgden de draak tot die boven de oceaan verdween.

Briony keek weer naar Rory toen die zich van het raam afwendde. Hij keek haar aan met dezelfde blik als vroeger, toen ze jonger waren, alsof hij haar antwoord nodig had op een vraag van de leraar.

'Geloof je echt dat de profetie over mij gaat? Geloof je dat in je hart, Briony?'

Ze antwoordde zonder aarzeling. 'Ja.'

Hij keek haar aan, zocht naar een spoor van twijfel, maar ze liet niets merken. Toen werd er op de deur geklopt en ze veerde op.

Rory zuchtte. 'Dat zal Didion zijn.' Ze fronste en hij lachte. 'Niet onaardig tegen hem doen. Hij kan vandaag sterven.'

'Zeg dat niet.'

'Het is waar!' Rory liep naar de deur en trok hem open. 'Toch, Did?'

Didions lange slungelige gestalte stond schaapachtig in de deuropening. 'Wat?' vroeg hij terwijl hij hen van onder zijn war-rige, donkere lokken aankeek.

'Dat je vandaag zou kunnen sterven,' zei Rory eenvoudig.

'O. Ja. Heel treurig.'

Briony rolde met haar ogen en ging rechtop zitten op haar don-zen dekbed. 'Fijn dat jullie er zo koel onder zijn.'

Didion glimlachte en schraapte zijn keel.

Rory klapte in zijn handen. 'Ik moet Cordelia vinden. Kan ik jullie zonder toezicht achterlaten?'

Ze opende haar mond om te protesteren, maar hij was al bijna bij de deur.

'We zijn al vaak genoeg alleen geweest,' zei Didion lachend.

Rory pakte de deurpost vast en zwaaide terug naar binnen. 'Als je zulke dingen blijft zeggen, zul je vandaag zeker sterven.'

Briony slaakte een kreet en een rode bloes trok over Didions olijf-keurige huid.

'Alsof jij niet zonder toezicht op pad gaat!' riep ze.

Ze pakte een van haar kussens en gooide die naar haar broers hoofd. Met een snelle polsbeweging spleet hij het kussen in de lucht doormidden. Overal dwarrelden veren in het rond. Rory liep weg en verdween in de wolk van pluïjes.

Zuchtend draaide ze haar handpalmen naar haar borst, verza-melde de veren en dreef ze in de prullenbak. Toen alles weer schoon was, was ze voor het eerst in een jaar alleen met Didion.

Hij liet zijn blik door haar slaapkamer gaan, langs haar bureau en de schilderijen aan de muur. 'Voel je je comfortabel hier?' Hij trok zijn volle wenkbrauwen op.

Ze knikte. 'Ja hoor. Ik mis kasteel Biltmore wel, maar ja, wat doe je eraan?' Ze haalde haar schouders op en voelde zich meteen on-gemakkelijk. Wat doe je eraan? Alsof ze het paleis aan de kust had-den verloren door een munt op te gooien en niet bij een belegering.

Zijn blik bleef hangen op haar theekopje, naast haar boeken.

Hetzelfde theekopje waarvan ze tien minuten geleden nog de stoom had gevormd tot de herinnering aan een andere jongen. Hij bewoog zijn wijsvinger boven de vloeistof en bracht de temperatuur opnieuw omhoog. De stoom kringelde op toen hij het theekopje naar haar uitstak.

‘Hier,’ zei hij met een verlegen glimlach.

Ze probeerde niet te huiveren toen ze het kopje aannam en hij naast haar op haar matras ging zitten.

‘Het is een tijd geleden dat we echt alleen zijn geweest,’ zei Didion.

Ze knikte. Dat was haar idee geweest. Toen de spanning van de tactische vergaderingen en de druk binnen de kasteelmuren haar te groot was geworden, hadden zij en Didion ’s nachts wandelingen gemaakt langs de kades bij kasteel Biltmore om te ontsnappen aan nieuwsgierige blikken en oren. Hij luisterde terwijl zij haar frustraties over de strategieën van generaal Meers uitte. Al snel eindigden de wandelingen met zachte kussen, zoals ze die ook op school hadden gedeeld. En daarna volgden er handen die onder kleding gleden.

Didion was teder en geduldig. Zijn vingers leken uren te zoeken naar de juiste plek tussen haar dijen en als hij die eenmaal had gevonden, raakte hij die ook snel weer kwijt. Maar zij glimlachte alleen maar als hij vroeg of ze ervan had genoten. Misschien hoorde er meer... genot te zijn. Dat hoopte ze tenminste. Misschien werd het makkelijker als er een bed aan te pas kwam, maar ze weigerde Didion in haar bed toe te laten. Als zus van de koning had ze hem al te veel vrijheden toegestaan die alleen een echtgenoot zou mogen hebben.

Na hun vertrek uit kasteel Biltmore was het haar idee geweest om hun relatie op een laag pitje te zetten, ook al was Didion een veilige keuze. Betrouwbaar. Vriendelijk. Haar vader zou blij zijn geweest als ze met Didion Winchester was getrouwd. Haar broer ook. Ze vroeg zich vaak af waarom ze geen genoegen nam met betrouwbaar, veilig en vriendelijk.

‘Ik wilde je vandaag om een gunst vragen,’ zei hij terwijl hij naar zijn handen staarde.

Om tijd te winnen nam ze een slok en ze keek naar zijn duimen die om elkaar heen draaiden. ‘O?’

‘Misschien kan ik vandaag in het veld jouw broche dragen?’

Haar vingers schoten naar de zilveren broche. ‘Die is van mijn moeder,’ zei ze snel, en ze negeerde haar gebruik van de tegenwoordige tijd. ‘Ik heb hem nog nooit afgedaan. Ik kan hem niet missen, het spijt me.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ stamelde hij. ‘Misschien niet je broche. Een lok van je haar?’

‘Dat is... ook van mijn moeder,’ zei ze onhandig. Alle portretten van haar moeder vertoonden een opvallende gelijkenis met Bryony nu ze vijftientig was. Toevallig dezelfde leeftijd waarop haar moeder was gestorven bij haar geboorte.

‘Ik...’ Ze schraapte haar keel. ‘Is het nodig? Kan ik je niet gewoon succes wensen? Jou en mijn broer?’

Hij knikte en bloosde licht. ‘Dat is prima. Ik had alleen gehoopt... Nou ja, als ik wist dat ik iemand had om naar terug te keren...’

‘Terug te keren?’ Ze lachte. ‘Je bent nauwelijks een kilometer verderop.’

‘Ik probeer het formeel te vragen, maar je maakt het me erg moeilijk.’ Hij haalde een hand door zijn donkere haar.

‘Er valt niets te vragen,’ zei ze beslist. ‘Totdat dit voorbij is, weten we niet of ik misschien op een andere manier van nut kan zijn.’

Hij keek haar aan. ‘Bedoel je een verloving voor het vredesverdrag? Dat zou Rory je niet aandoen.’

‘Hij zal geen keuze hebben! Al vier jaar denkt hij aan niets anders dan oorlogstactieken. Maar na vandaag zal hij moeten gaan denken als de koning van Evermore.’ Ze zette haar theekopje neer en dacht aan de jongen in de stoom. ‘Er zijn genoeg huwelijken gesloten tussen Bomard en Evermore om het verdrag in stand te houden.’

‘Klinkt bijna alsof je ernaar uitkijkt,’ mompelde Didion.

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Wat?’

Met een zucht stond hij op. ‘Briony, zeg me alsjeblieft dat je blij zult zijn als ik het vandaag overleef. Dat is alles wat ik vraag.’

‘Natuurlijk ben ik blij als je het vandaag overleeft.’

‘Geweldig. Dank je.’

Voordat ze een volgende zin kon formuleren, was hij de deur al uit, die hij met een zachte klik achter zich dichttrok.

Ze kreunde en liet zich achterovervallen op haar bed. Het was niet haar bedoeling geweest om zo ontwijkend te doen. Afgezien van twee nichten was zij de enige vrouw in de Rosewood-lijn die nog kon worden opgeofferd aan een politiek huwelijk. Rory kon dat idee waarschijnlijk niet bevatten, maar een politiek huwelijk zou een grote stap betekenen in het herstellen van het vertrouwen als deze dag voorbij was. Er waren genoeg families in de Bomardi-opvolgingslijn die geen bloeddorstige wraakzoekers waren. Een huwelijk tussen haarzelf en een jonge Bomardi hoefde geen leven vol kwelling te betekenen.

Er waren mensen met wie ze op school had gezeten die weliswaar neerkeken op de Eversuns, maar dat niet openlijk lieten zien. Finn Raquin, met zijn donkere huid en nog donkerdere ogen, was zelf half Eversun; zijn ouders hadden zo’n pragmatisch huwelijk gesloten. De patriarch van de Raquins was veertiende in lijn voor de hoogste machtspositie in Bomard: de Zetel. Finn was een eikel, maar hij was niet kwaadaardig.

Canning Trow daarentegen was het kwaad zelf. Met zijn ver uit elkaar staande ogen en bleke huid was hij verschrikkelijk om naar te kijken, met een ziel die minstens zo troosteloos was. Het was algemeen bekend dat je hem in de donkere gangen van de school beter kon vermijden. De enige reden dat hij rondliep alsof hij de baas was, was omdat hij dat ook was. Zijn moeder was derde in de lijn van opvolging van de Zetel, en de familie van zijn vader bezat de berg waarin het Bomardi-schoolterrein was uitgehouden.

Er waren verschillende jonge mannen die alleen wreed waren wanneer het hun uitkwam, zoals Lorne Vult en Liam Quill, al ging het gerucht dat Liam meer interesse had in Lorne en Finn dan in het voortzetten van zijn familielijn, ongeacht de positie van zijn vader in de lijnvolgving.

En dan was er nog iemand die veel moeilijker te doorgronden was. Meestal ijskoud en gesloten, om op de vreemdste momenten onverwacht te ontdooien. Met sterke handen en ogen die niets prijsgaven, een gevaarlijke mond en een zilveren tong. Iemand die evenveel angst en onrust in haar borst opriep als verlangen.

Ze schudde haar gedachten van zich af. Het was zinloos om daarbij stil te staan. Ze keek naar haar theekopje. Haar thee was weer koud geworden, de stoom vervlogen met een zucht.

* * *

Enkele uren later stond ze op de binnenplaats van het kasteel en zag hoe haar broer haar beste vriendin gedag kuste. Cordelia sloeg haar armen om zijn schouders, veel aanhankelijker dan gepast was. Maar in deze donkere dagen waren er weinig mensen die dat iets kon schelen.

‘Walgelijk,’ klonk een stem links van haar.

Briony grijsde naar haar nicht Finola, die haar handschoenen aantrok en gespeeld fronste naar Rory en Cordelia’s vertoon van genegenheid.

Ze grinnikte. ‘Op een dag zul jij dat zijn, weet je.’

‘Niet als het aan mij ligt,’ zei Finola met een knipoog. Ze sloeg haar honingblonde vlecht over haar schouder. ‘Ik zie je als dit voorbij is, oké?’

Briony knikte en Finola liep naar de hoek van de binnenplaats, de enige plek in het kasteel waar je via een portaal naar buiten kon. Ze wilde graag weten waar Finola heen ging, maar tot haar teleurstelling kreeg ze daar geen informatie over.

Rechts van haar sprak generaal Billium Meers zacht met Anna Wevin, Briony's persoonlijke lijfwacht. Anna was de enige vrouw, op Finola na, aan wie Briony generaal Meers ooit respect had zien tonen. Zeker niet aan haar, toen ze nog bij strategische vergaderingen aanwezig was geweest die steevast leken te ontaarden in ruzies. De generaal gaf prioriteit aan agressie in hun aanvallen, tot het punt van roekeloos risico's nemen. Briony herinnerde Rory dan altijd snel aan verdediging, schilden en het beschermen van hun mensen. Ergens in de afgelopen twee jaar had generaal Meers Rory ervan overtuigd dat alleen essentiële adviseurs aan militaire strategievergaderingen mochten deelnemen, met het oog op veiligheid en efficiëntie. Zo werd ze buitengesloten. Rory lichtte haar nu privé in. Hij had haar tot adviseur kunnen benoemen, maar dat had hij niet gedaan, en zij zou nooit zoiets voorstellen.

Anna salueerde de generaal en ging drie passen achter Briony staan, zoals ze haar hele leven had gedaan. Generaal Meers knikte kort naar Briony, wat ze beantwoordde met een geërgerde blik.

De zoon van de generaal daarentegen kon nauwelijks meer verschillen van zijn vader. Sammy Meers, met zijn roodbruine haar, rozige huid en opgewekte blauwe ogen, bleef voor haar staan. Hij maakte een diepe buiging en pakte haar hand voordat ze die kon terugtrekken.

'Juffrouw Briony Rosewood,' zei hij luid. 'Hoewel u mij vandaag uw gunst aanbiedt, kan ik die niet aanvaarden.'

Ze trok haar hand los. 'Hou op!' siste ze. Haar wangen werden rood toen ze Didion met zijn ogen zag rollen om Sammy's theatrale gedrag.

'Ik weet dat je wilt dat ik je bij mijn terugkeer ten huwelijk vraag,' vervolgde Sammy hard genoeg zodat de hele binnenplaats het kon horen. 'Maar mijn hart behoort toe aan iemand anders.'

Hij wierp een verliefde blik over haar schouder naar Anna, die twintig jaar ouder was dan hij, en maakte een buiging.

'Wilt u afstand nemen van de prinses,' zei Anna droog.

‘Wat geniet ik toch van deze kleine momenten van genegenheid,’ zei Sammy terwijl hij met zijn wimpers knipperde. Toen knipoogde hij naar Briony en liep naar de rij soldaten buiten de poort. Daar nam hij de vlag van Eversun ter hand; de paarse roos, het familiewapen, prominent tegen de witte achtergrond.

Briony keek over de binnenplaats naar de ontspannen gezichten en gemoedelijke gesprekken. Er hing een zekere opwindning in de lucht; het gevoel dat dit de dag van de profetie was en dat de vier lange jaren van oorlog na de dood van hun vader, koning Jacquel, binnenkort voorbij zouden zijn. Rory’s heerschappij zou zich uitstrekken over beide koninkrijken zodra hij had bewezen de erfgenaam uit de profetie te zijn.

Ze probeerde diezelfde rust te voelen en zich te ontspannen. Zoals voorspeld schoof de maan dichterbij de zon. Een drakenkreet klonk in de lucht. Iedereen bleef met elkaar praten en elkaar omhelzen en dronk nog een laatste toast.

Toen het tijd was voor de troepen om te vertrekken, kwam Rory naar haar toe voor een laatste omhelzing.

‘Nee,’ zei ze. ‘Dat hoeft niet.’

Hij liet zijn armen zakken en fronste. ‘Briony.’

‘Ik zie je over een paar uur,’ zei ze beslist. ‘Meer hoeven we elkaar niet te zeggen.’

Hij legde zijn voorhoofd tegen het hare. ‘Tot snel, Biney.’

‘Ik zorg dat er een feestmaal klaarstaat, Worry.’

Hij knipoogde bij het horen van zijn bijnaam uit hun jeugd en liep naar zijn paard, klaar om zijn mannen de binnenplaats uit te leiden. Didion keek nog eenmaal om voordat hij Rory volgde.

Anna kwam naast haar staan. ‘Je kon die Didion knul niets meegeven, of wel?’

Cordelia snoof.

Briony zuchtte. ‘Zoals ik al zei, is dat niet nodig.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Voor het donker zijn ze weer thuis.’

De kasteelpoorten sloten zich achter de soldaten. Ze draaide

zich om en liep naar het balkon om te kijken en te wachten. Even werd de wereld donker. Ze keek op om te zien of de zonsverduistering al was begonnen. Een zwarte draak sloeg met haar vleugels boven het kasteel, maar kon hen niet raken door Rory's beschermende grens.

Het gekrijs van het beest ging door merg en been.

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1275 1

ISBN 978 90 472 1276 8 (e-book)

© 2025 Julie Soto

© 2026 Nederlandse vertaling LOFT Books, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Rose in Chains*

Oorspronkelijke uitgever Hachette/Forever

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, gebaseerd op een ontwerp van Toby James/HarperCollins Publishers Ltd

Omslagillustratie © Steve Stone/Artist Partners

Foto auteur © Kevin Fiscus Photography

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen